

րերէն սկսեալ ինչուան մեր օրերուն՝ շատ  
 ստոյգ և անստոյգ բան զրուած է։ Գրեթէ  
 ամենքն միաբանին թովմայի երթալուն ի  
 Հնդկաստան և շատ կռապաշտներ՝ ի Քրիս-  
 տոս հաւտացընելուն. ուր և ինչուան հի-  
 մայ մեծապէս պատուի նա, ի Մալապար։  
 Աբուսահլ կ'ըսէ, թէ յետ քարոզութեանն  
 և նահատակութեան՝ թաղեցին զնա մեծ  
 եկեղեցւոյն մէջ՝ որ իր կենդանութեան  
 ատեն շինուած էր, յետոյ իր անուամբ  
 կոչուեցաւ։ Երբ զրին մարմինը թանկագին  
 և վայելչակազմ տապանի մէջ, տեսան որ  
 աջն անապական մնացեր էր. այլ աւելի  
 սիրեցին զնա և հաստատուեցան ի հաւատա-  
 ւայց երբ եկեղեցիէն դուրս ելան՝ յան-  
 կարծ ծովուն ալիքներն խուժելով վիժելով  
 եկան չորս կողմ պաշարեցին, և եկեղեցին  
 անմտանելի եղաւ. սակայն ամեն տարի  
 ի տօնի Սրբոյն՝ յետ քաշուէր ծովն, եկե-  
 ղեցին բացուէր, և ինչուան հեռաւոր կող-  
 մերէ գային բազմութիւնք հաւատացելոց.  
 տապանն հանդիսապէս դնէին, և մէկ կող-  
 մէն ծակէ մի դուրս հանէին թովմայի անա-  
 պական աջը, և անոր մէջ դնելով զՍուրբ  
 Խորհուրդն, մի առ մի գալով հաղորդուէին.  
 և երբ ամենէն ետքը եկողն այլ ընդունէր  
 զՍրբութիւնը, աջն ինքն իրեն կ'ամփո-  
 փուէր, քահանայք այլ դարձնէին զտա-